Της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

«Ευτυχισμένες Μέρες»

Μπέκετ σε πλήρεις διαστάσεις

Θέατρο «Σφενδόνη» και ένα από τα πιο δυνατά έργα του Μπέκετ: «Ευτυχισμένες Μέρες» (1961) σε μετάφραση Χριστίνας Ταΐγκου και σκηνοθεσία Μίρκας Γεμεντζάκη – Αννας Κοκκίνου

Εδραιώνεται ο συνταρακτικός μονόλογος της Ουίνι από την Αννα Κοκκίνου μεσ' *από παύσεις, σιωπές, αφελείς, τάχα μου,* εκφράσεις – άλλοτε αυτοσαρκαστικές και άλλοτες κοφτές, ειρωνικές. Η Κοκκίνου με μια άψογη και δυνατή ερμηνεία πλάθει τα μπεκετικά προσωπεία της απόγνωσης, της καταβύθισης πέραν του μηδενός, στα πιο βαθιά σημεία της ψυχής, την υπαρξιακή αγωνία που ελλοχεύει σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης οντότητας.

Η ηθοποιός ακροβατώντας επιδέξια στις Μπεκετικές αιχμες των λέξεων, υπερίπταται ζωγραφιζοντας το κενό με τις εκφάνσεις συγκρουόμενων προσωπείων –σημεία ανθρώπινων στιγμών– συνθέτοντας την ανθρώπινη οντότητα σε κρανίου τόπο. Πληρέστατα εκφραστικό το σκηνικό της Χλόης Ομπολένσκι. Στη «Σφενδόνη» ο θεατής απολαμβάνει το θέατρο του Μπέκετ έτσι όπως πάνω στη σκηνή η Αννα Κοκκίνου σχεδιάζει την Μπεκετική φιγούρα της Ουίνι ως προσωπείο – έκφανση μιας ακόμη πτυχής της ανθρώπινης φύσης που δεν ανήκει σε κάποια συγκεκριμένη εθνικότητα, δεν μας προσδιορίζει στοιχεία ατομικά – ταυτότητας, χωρου, χρόνου, ηλικίας Είναι μια ακόμη ανθρώπινη φωνή που λικνίζεται πάνω στο φόβο της ύπαρξης του κενού και του άπειρου. Εκφράζει τους ανθρώπινους, υπαρξιακούς φόβους και ανασφάλειες σε πλήρεις διαστάσεις διατυπώνοντας τη γύμνια του ανθρώπου στη χαοτική παντοδυναμία του σύμπαντος. Αντιμέτωπη με έναν πολύ δύσκολο ρόλο, η Αννα Κοκκίνου δημιουργεί τοπία, *σχεδιάζει το περίγραμμα στις παύσεις* και στις σιωπές, πειθαρχεί στην Μπεκετική γραφή.

Ποιες είναι οι ευτυχισμένες μέρες του ανθρωπου στο Μπεκετικό κείμενο σε ένα πεδίο ανυπαρξίας του χώρου και του χρόνου; Κάτι που ζήσαμε ίσως «χθες;». Σε ποιο σημείο στο άπειρο του μη-υπάρχοντος χρόνου; Πού ταξιδεύει ο άνθρωπος ολομόναχος στο συμπαντικό χάος που τον περιβάλλει; Χρησιμοποιώντας λέξεις για να προσδιορίσει το άπειρο μεσ' από το κενό τους.

Στις «Ευτυχισμένες μέρες» δίπλα στη θαμμένη πρώτα μέχρι τη μέση και ύστερα μέχρι το λαιμό Ουίνι, σέρνεται και ο Ουίλι (Στέλιος Ιακωβίδης) μεταξύ ύπαρξης – ανυπαρξίας. Ενα ακόμη Μπεκετικό ζευγάρι που συνδιαλέγεται με το πεπερασμένο της ανθρώπινης ύπαρξης

Ο Μπέκετ λέει· «Δεν μπορώ να μιλήσω παρά γι' αυτό που είναι μπροστά μου και αυτό που βλέπω είναι το χάος Η προσπάθεια του σημερινού καλλιτέχνη είναι να βρει μια μορφή στο χάος αυτό»